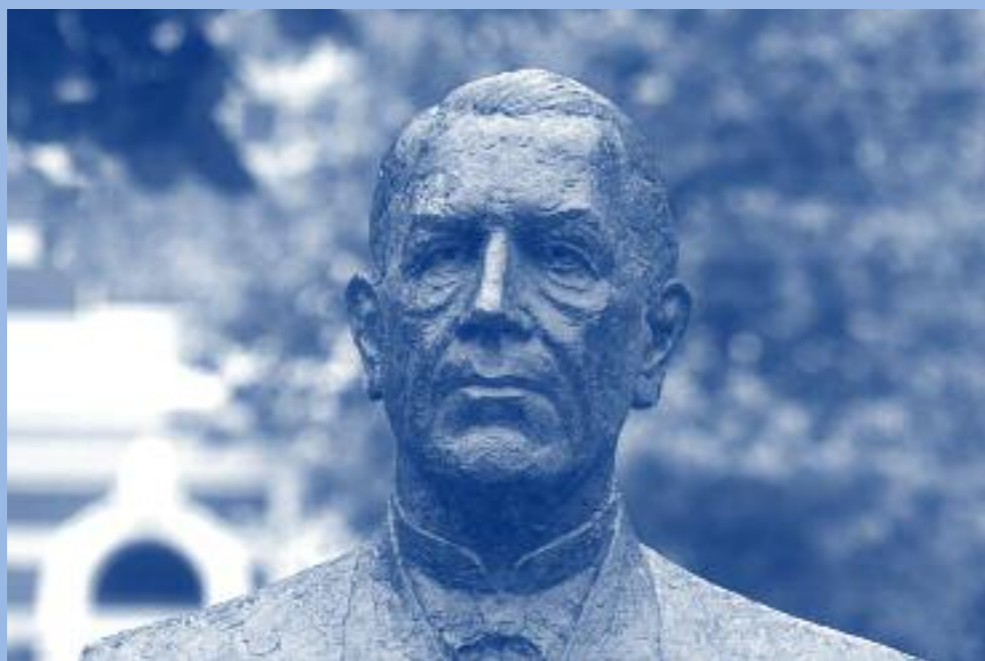

KRONIEK
VAN DE STICHTING
GESLACHT MEE S

NUMMER 62 ■ JUNI 2013

VAN DE REDACTIE

BIJ HET VERSCHIJNEN VAN DE 62STE KRONIEK

Het is weer voorjaar en dus tijd voor de Kroniek. Het jaar dat achter ons ligt is voorbij gevlogen, zoals eigenlijk ieder jaar daarvoor. Was dat vanwege een erg energerend jaar of juist niet? Wat we in ieder geval weten is dat de wereld 12 december 2012 heeft overleefd, ondanks het feit dat de Maya kalender op die dag het einde der wereld had voorspeld. De economische crisis kabbelt nu al een aantal jaren voort en laat steeds scherper zijn tanden zien. De polder heeft het zwaar blijkens het groeiende aantal mensen zonder werk en een huizenmarkt die al een tijd op slot zit. Ons land kent sinds de zomer van 2012 een blauw-rode coalitie van liberalen en socialisten. De voorheen ideologische vijanden hebben de strijdbijl begraven en onder het juk van de crisis een compromis uitgehamerd. Terug naar het midden is het motto. We zijn niet alleen want ook elders in Europa is het economisch zwaar. De euro houdt ons allemaal in spanning en stelt de onderlinge solidariteit op de proef. Uitzitten en hopen op betere tijden, aldus.

Maar er is ook een hoop goed nieuws te melden over de afgelopen tijd. De Olympische Spelen in Londen waren een groot succes ook voor Nederland dat een hoop medailles behaalde met als hoogtepunt onze 'gouden Epke aan de rekstok'. Hoogtepunt was verder de kroning van Koning Willem-Alexander op 30 april, de dag dat Koningin Beatrix het stokje overdroeg aan haar oudste zoon. Een vlekkeloze en indrukwekkende dag met veel ceremonie en pracht en praal. Een dag om trots op te zijn.

Op deze plaats ook een welgemeend woord van dank aan onze voorzitter Madeline ter Horst-Mees die heeft aangekondigd om in de loop van dit jaar terug te treden na ruim 20 jaar in het bestuur van onze Stichting te hebben gezeten. We zullen haar missen. Madeline, zeer veel dank voor je tomeloze inzet en enthousiasme. Onmisbare kwaliteiten waardoor onze familie nog immer levendig en actief is.

Verder in deze Kroniek onder meer aandacht voor een aantal jonge Mezen die met behulp van een bijdrage uit het Van der Dussen van Beeftingh fonds, een bijzonder project, studie of reis hebben voltooid. Renée Mees verhaalt over de reünie van haar Groningse tak. Tevens sprak de redactie met Bert-Joist Mees, als eerste in de reeks 'krasse tachtigers' en lunchte de Kroniek met Roland Mees, filosoof en bankier. Van beide ontmoetingen vindt u een verslag.

We hopen van harte dat deze 62ste uitgave van de Kroniek u bevalt. Redacteur Ludo Mees, bezig aan zijn 10de Kroniek, doet een stap terug in de loop van dit jaar en geeft het stokje over aan Jaap Mees die al een aantal jaren in de redactie zit. Het zij nog maar eens gezegd: een boeiende Kroniek kunnen we enkel maken met uw bijdragen. Hopelijk kunnen we (blijven) rekenen op uw geestige, spannende, droevige of anderszins boeiende verhalen. Belangstellenden voor een plek in de redactie kunnen zich (gaarne) melden bij Jaap Mees.

Wij wensen u weer veel leesplezier.

Redactie Kroniek ■

Foto voorzijde:

borstbeeld Marten Mees (1828-1917) onthuld op 31 mei 2013 in Rotterdam

colofon

BESTUUR EN COMMISSIES

voorzitter

Madeline ter Horst – Mees
Keizersgracht 68
1015 CS Amsterdam
tel. 020 6128126 mob. 06 51808268
madelineterhorst@hetnet.nl

secretaris

Barbara Mees
Oud Over 124
3632 VG Loenen aan de Vecht
tel. 0294 230364
b.mees@kpnplanet.nl

penningmeester

Barend Mees
(tijdelijk in Australië)
bmemees@hotmail.com

lid

Alexander Mees
Parklaan 36
3972 JZ Driebergen – Rijsenburg
tel. 0343-521455
amees@xs4all.nl

lid schilderijen

Joost Mees
Terbregse Rechter Rottekade 250
3055 XJ Rotterdam
tel. 06 20628657
joost.mees@mdhi.nl

lid adressenbestand/genealogie

Hans Mees
Neherpark 136
2264 ZC Leidschendam
tel. 070 3866304
jr.mees@hetnet.nl

Kroniek

Ludo Mees
Jaap Mees

Redactieadres Kroniek

Jaap Mees
Westhaven 24b
2801 PJ Gouda
telefoon 0182-603701
mobiel 06-48863305
jaapmees@online.nl

Stichting Geslacht Mees

Bank Mees Pierson nr. 255050593
ABN Amro nummer 255050593
IBAN-nummer: NL82ABNA0255050593
BIC-nummer: ABNANL2A

Website

Hans Mees
jr.mees@hetnet.nl
Alexander Mees
amees@xs4all.nl
Barend Mees
bmemees@hotmail.com

www.familiemees.com

VAN HET BESTUUR

Deze Kroniek heeft opvallend veel inbreng van jongeren. Dat is het resultaat van de nieuwe opzet van ons familiefonds 'Van der Dussen van Beeftingh Fonds' na de personele unie die het heeft gevormd met het bestuur van de Stichting Geslacht Mees.

Het fonds heeft drie categorieën van doelgroepen: mensen met financiële problemen in het dagelijks leven, mensen (jongeren) die hulp nodig hebben bij studie en jongeren met een 'Jonge Mezen Project' (verderop in deze Kroniek worden ze nog eens duidelijker beschreven). In elk van de drie groepen hebben we hulp kunnen bieden, bijvoorbeeld bij noodzakelijke extra studies en bij ideële projecten in Kenia en India. Het gaat steeds om bescheiden bijdragen, maar uit de enthousiaste verhalen blijkt wel hoe welkom die zijn en hoe ze een rol spelen in de ontwikkeling van jonge Mezen of kinderen van Mees-moeders. Ons is gebleken dat de Mees-moeders wakkerder zijn dan Mees-vaders in het herkennen van kansen voor hun kinderen!

Landsgrenzen lijken geen rol meer te spelen in deze wereld van digitale communicatie. Uit Canada kwam de eerste aanvraag, laatst een student uit Nieuw Zeeland en onlangs een uit Denemarken. Deze laatste, Lene Høst Mees, zal volgend jaar verslag doen van haar bijzondere muziekproject in Brazilië.

De Mezen zijn nu eenmaal uitgevlogen over de wereld en het blijkt dat die verre familieleden zich soms meer verbonden voelen met de Nederlandse Mezenwortels dan wij denken. Toen ik 10 jaar geleden het voorzitterschap overnam van Henk, had ik geen idee van waar Mezen zaten, van welke tak ze waren en nog minder wat ze deden. Door het gemakkelijke e-mailcontact lijkt het of ik sommigen nu beter ken dan Mezen die 'om de hoek' wonen. Zij sturen even een berichtje als ze de (digitale) Kroniek hebben gekregen, of antwoorden op vragen, bijvoorbeeld over familieberichten.

Bij het zoeken naar nieuwe bestuurs- en redactieleden zouden in die internationale sfeer wel eens verrassende mogelijkheden kunnen zitten, voor de Kroniek, maar ook voor de familie-updates in de directe familiekring. Ik bedenk het terwijl ik zit te schrijven, maar ik zal het verder uitdenken en roep iedereen op tot meedenken, want dat er een nieuwe, andersoortige vorm van bestuur gaat komen, daarvan ben ik overtuigd. In 2003 voelde het als een begin van een nieuw tijdperk, maar als ik volgend jaar aftreed zal dat zeker ook zo zijn.

Een nieuw tijdperk brak ook aan voor de schilderijencollectie van de onze stichting. De firmantenportretten, die vroeger in de vergaderzaal hingen, spelen geen rol meer bij de ABNAMRO bank. Keken deze oude Mezen te kritisch naar de 21ste eeuwse bankiers die geen zorg meer hadden voor kwetsbaar familiekapitaal en hun winsten wensten op te voeren tot duizelingwekkende hoogtes? Hoe het ook zij, de schilderijen werden al jaren bewaard in de depots van het bankgebouw aan de Coolsingel, als een vanzelfsprekende erfenis van de R. Mees en Zoonen generaties. Mede door de crisis worden deze depots, ook veel van de eigen kunstdepots, nu leeggemaakt. Wij hebben daarom eind 2012 onze hele collectie gefotografeerd, in kaart gebracht en elders ondergebracht. Joost, ons bestuurslid dat voor de schilderijen zorgt, schrijft hier in deze Kroniek meer over.

Deze Kroniek is Ludo's laatste want hij gaat helaas de redactie verlaten. Jaap blijft gelukkig aan en hoopt op nieuwe redactieleden. Het redactiewerk speelt zich voornamelijk af in het voorjaar: brainstormen, bedenken wat er speelt, wie zou kunnen schrijven, beetje rondbellen, aanmoedigen, zelf schrijven over wat je zinnig vindt. Meedoen met de bestuursvergadering (twee keer per jaar) om op de hoogte te zijn van de nieuwste ontwikkelingen. Het is creatief werk, misschien vind je het wel leuk om mee te doen, bijvoorbeeld om met een paar anderen en met behulp van de sociale media als Facebook of LinkedIn, interessante of grappige Mezen op te sporen? Je bent van harte welkom! Of juist een gepensioneerde die nu tijd heeft om eens in de familiegeschiedenis te duiken? Oud en jong kunnen elkaar aanvullen en scherp houden.

Rest mij nu Ludo heel hartelijk te bedanken voor zijn enthousiaste werk voor de Kroniek; we waarderen zijn inzet om, ondanks zijn zeer drukke baan en een jong gezin, zo veel mogelijk aanwezig te zijn op onze vergaderingen. Ludo, we zullen je wakkere en gezellige aanwezigheid missen, dank je wel!

Namens het bestuur, Madeline ter Horst-Mees
madelineterhorst@hetnet.nl ■

GOING DOWN UNDER...!

Onze Penningmeester Barend Mees vertrok vorig jaar met vrouw Leontien en 3 kleine kinderen richting Melbourne, Australië om zich daar verder in de vaatchirurgie te ontwikkelen. Hieronder hun belevenissen.

Waarom gaat een stel met drie jonge kinderen *all the way down under*? Wat bezielt je om huis en haard te verlaten, baan op te zeggen en familie en vrienden achter te laten om naar een land te gaan waar je nog nooit geweest bent en geen idee hebt of je daar thuis zult voelen?

Even een korte introductie voor wie deze Mezen niet (goed) kent. Barend ontmoette Leontien toen zij in Rome woonde. Zes maanden later deed hij daar zijn laatste coschap. Een fantastische tijd! Zijn opleiding tot chirurg bracht ons terug in Nederland. Maar werken en wonen in een onbekend land voelde goed. Barend kreeg een onderzoeksplek in Bad Nauheim. Niet een hele swingende plaats. Leontien bleef achter in Amsterdam en reisde veelal de weekenden op en neer. Toen voor ons beiden de mogelijkheid kwam om in Parijs te werken hebben wij daar geen moment over nagedacht. Onze eerste zoon, Filemon, werd daar geboren. Terug in Nederland werd onze tweede zoon, Lode, geboren. Het leven werd hectischer. Dagen gevuld met werk, studeren, primaire zorg en sociale bezigheden vlogen voorbij. Tegen de tijd dat Loulou geboren werd, kwam langzaam een verlangen naar verandering bovendrijven. Leontien zat intussen helemaal op haar plek bij een communicatiebureau. Barend had zijn opleiding afgerond, was gepromoveerd en moest dus eigenlijk eindelijk eens op zoek naar een echte baan. Of... zouden we nog een jaartje ergens op de wereld kunnen freewheelen? Een jaar weg met elkaar? Een jaar samen, even volledig gericht op elkaar!

In Sydney of Melbourne kon Barend zich (als fellow) verder ontwikkelen in de vaatchirurgie. De knoop werd heel snel doorgemaakt. Het werd Melbourne. Voor het gevoel iets meer 'family town' en 'down to earth' dan Sydney. Daarnaast was daar wat funding, wat niet onbelangrijk was. Gelukkig wilde de Britse Ambassade heel graag ons huis met alle inboedel huren. Dat gaf lucht.

De laatste weken in Nederland waren intens en snel, in tegenstelling tot de eerste reis richting Pulau Bintan, Indonesië... Met 125 kilo (hand)bagage was het een listig reisje van 24 uur met 3 kinderen. Met de boot van Singapore naar Shady Shack Resort.

Even halverwege tot rust komen, dachten wij... Eenzame houten hut met spijkerbed, blauwe zee aan onze voeten, dagelijks verrukkelijk Indisch eten en de lokale McGyver, genaamd Mr. Smiley, die voor de boys vliegers van krant en plakrijst maakte en ballen plakte met rubber uit de rimboe. Het was even aanpassen, maar uiteindelijk daar toch ontspannen. Via Jakarta – top 5 meest dramatische vliegvelden – in Melbourne geland waar wij vanaf het begin ons verbazen over de immense gastvrijheid en vriendelijkheid.

De eerste weken woonden we in een voormalig arbeidershuisje in Carlton North, het Little Italy van Melbourne. Vanaf Carlton is het een half uur naar The Austin Hospital waar Barend het eerste jaar werkte. Eigenlijk iets te ver en voor de boys was het iets teveel stad en te weinig 'hard gras'. Daarom werd met pijn in het hart besloten om in het Wassenaar van Melbourne te gaan wonen en scholen. Het kostte heel veel moeite om een huis te vinden, maar uiteindelijk vonden we een oud charmant huis in een ongelooflijk leuke straat. Het vinden van een goede school was geen enkel probleem...

De mannen – zes en zeven zijn ze – op Ivanhoe East Primary School, in uniform en iedere maandagochtend uit volle borst het Australisch volkslied meezingend. Aanpassen ging zo snel. Binnen drie maanden spraken ze Engels. Eerst nog wat weifelend, nu al een echt Aussie accent en niet meer van hun leeftijdgenoten te onderscheiden. Wij worden geregeld gecorrigeerd. Hoe mooi is dat? Hun dagen zijn gevuld met school en vooral veel sport. Cricket, footy, soccer, zwemmen, four square en vervolgens alles nog eens dunnetjes overdoen met hun vriendjes in onze leuke straat. Bijna altijd buiten. Wat is het klimaat hier heerlijk. Je hebt het gevoel dat de vier seizoenen aan je voorbijgaan, alleen is de winter veel zachter, de herfst en het

Kangoeroes kijken

voorjaar veel warmer en duurt de zomer eindelijk.

Barend had al snel zijn draai gevonden binnen de groep van vaatchirurgen van het Austin Health, een van de grotere ziekenhuizen van Melbourne. Een van de redenen dat hij graag naar Australië wilde, was omdat hij zich hier met name verder kan verdiepen in de endovasculaire chirurgie (dotteren en stenten van alle slagaderen in het lichaam, behalve het hart). Op dat gebied zijn ze hier verder dan in Europa. Er wordt erg hard gewerkt. De dagen zijn lang, maar boeiend! Barend werkt zowel voor Austin Health, een publiek ziekenhuis, als voor enkele privéklinieken. Dat is hier heel gewoon. Artsen pendelen tussen meerdere klinieken en regelen veelal hun eigen patiënten en *billing*. Ondernemerschap en energie zijn dus een pre!

Met de familie op de fiets in Melbourne

Leontien heeft zich in de eerste periode in Australië met name gericht op het zacht laten landen van kids en vent. Toen iedereen redelijk zijn plek gevonden had werd het weer tijd voor uitdagingen. Een moestuin werd aangelegd. Farmers markten bezocht voor de nodige ingrediënten en inspiratie voor culinaire uitspattingen. Maar de grootste uitdaging vond zij in een wijnopleiding (WSET), waarvan zij net level 2 heeft afgerond. Level 3 start binnenkort. Dus ook zij heeft haar plek gevonden.

Loulou huppelt vrolijk met ons mee. Met haar 2 en een half jaar toont zij al duidelijk – en steeds luider – haar karakter. Daar heeft ze al een dag crèche mee afgedwongen. Fantastisch vind ze dat! Ze lijkt makkelijk te schakelen tussen Nederlands en Engels (al moet je in dit stadium soms nog gissen naar wat ze zegt).

Als we terugkijken op dat eerste jaar Australië valt het ons op dat we allemaal zo ontzettend gemakkelijk hebben kunnen aarden. Dat heeft zeker te maken met het feit dat de Aussies hele *easy going* en warme mensen zijn die je echt welkom heten.

Hoe wij zijn opgevangen door de straat is echt geweldig! Maar met name is het ook bijzonder te ervaren hoe enorm flexibel kinderen zijn. Dat hebben we ons van te voren wel afgevraagd. Wat doen we de kids aan met onze hang naar avontuur? We hebben heel veel mooie trips gemaakt. De natuur is adembenemend en het reizen erg gemakkelijk. Vooral met kinderen. We reden de Great Ocean Road waar de jongens leerden surfen, waar we koala's aaiden en kangoeroes van heel dichtbij bekeken. We zagen de pinguïns aan land gaan op Phillip Island en tuurden daar (vergeefs) naar zeehonden op een eenzame rots. We hebben ons vergaapt aan de schoonheid van Tasmanië. Wineglass Bay, een van de mooiste stranden ter wereld, voeren we binnen met 6 dolfijnen langs. Al enkele weekenden brachten we door op Mornington Peninsula, wat ons doet denken aan de Provence. We vierden nieuwjaar op de Whitsundays en natuurlijk bezochten we ook Sydney. Maar, de meeste tijd brachten we door in dit heerlijke Melbourne. Het is een prachtige stad die eigenlijk, naar mate we haar beter leren kennen, steeds meer mooie kanten laat zien. Er is veel cultuur (nee, het is geen Europa), er zijn fantastische restaurants en er worden heel veel evenementen georganiseerd. En op wel zo'n hoog niveau, daar kan Amsterdam echt nog wat van leren. Deze stad verveelt nooit!

Genieten van de prachtige natuur Down Under

Nog een jaar ergens freewheelen was de bedoeling. Intussen is Barend begonnen aan zijn tweede Fellowship in de Royal Melbourne Hospital. "Nog een zo'n jaar", zeiden we tegen elkaar "daarna gaan we terug!"

Time will tell...

Cheers and no worries from down under!
Barend, Leontien, Filemon, Lode & Loulou
bmemees@hotmail.com ■

VERSLAG FAMILIEREUNIE VAN ONZE GRONINGSE TAK

Met Pinksteren 2012 hielden we een familiereünie van alle nazaten met hun partners en gezinnen van mijn ouders: de Groningse Rudolph Hetserus Mees (G12) en Janna Adriana van Bommel. Begunstigd door mooi voorjaarsweer waren we het weekend bijeen in en om de stayokay De Kleine Haar in De Kring Van Dorth in de voormalige gemeente Gorssel, thans een Rijksmonument. Achter het mooie houten landhuis in Noorse stijl uit 1910 – toen geschonken door de Noorse Koning aan de Opperhoutvester van het Nederlandse Koninklijk Huis – staan onder meer een 4-tal stuga's, 2 onder een kap gebouwtjes, 8 eenheden dus met elk 6 bedden voor de overnachting.

We waren compleet, dwz 'iedereen' was er. Van 80 jaar tot 3 weken oud. 39 familieleden. De zuigeling en haar gezin genoten onderdak in het huis in de nabijheid van een van ons en zij konden zonder probleem aanwezig zijn bij ons zodra we weer op honk waren voor borrel en maaltijden, en overigens rust vinden.

In de loop van de zaterdagmiddag kwam de ene na de andere auto gevuld met familieleden: meer en enkele minder bekenden, want dat was het doel van

de bijeenkomst – niet alleen elkaar wat beter leren kennen, maar ook de aanverwanten hun Mezenfamilieleden te laten ontmoeten. Doordat huwelijken en partnerships niet altijd meer in groot familieverband worden gevierd, komen er stilletjes onbekenden voor velen in de familie.

Het complex biedt buiten alle gelegenheid en voorzieningen voor 'zitten', sport en spel: skelters, pingpongtafel, volleybal, voetbalveldje, bosjes en alle maten fietsen te huur voor groot en klein. Ieder vond zo zijn weg om dat te doen waar hij of zij zin in had. In een grote kring werd buiten geborreld en ook de goed verzorgde maaltijd, binnen opgeschept, namen we mee naar buiten.

Om elkaar te stimuleren wat meer van en over zichzelf te vertellen werd iedereen gevraagd – in kleine groepjes verdeeld – op een kaart een quiz vraag te stellen waarvan het antwoord aanleiding zou geven iets meer 'bijzonders' over zichzelf aan de groep te vertellen: de jongeren en de ouderen, van ieder moest iets aan de orde komen. Zo kregen we meer van elkaar te horen dan wanneer we steeds twee aan twee een gesprek zouden voeren.

Oma Hilde Mees, Renee Mees en Opa Bert Mees met baby Julia en 2 kleindochters van Renee.

Stayokay prima locatie!

De eerste overnachting vulden de stuga's zich vooral gezinsgewijs. De tweede overnachting kozen de jongeren voor een meer leeftijdgebonden samenstelling van de stuga's, wel zo leuk met neefjes en nichtjes bijeen.

De eerste Pinksterdag gingen we fietsen. Afgezien van de baby en haar moeder kon iedereen mee, de drie jongsten achterop bij hun ouders.

Zoals te doen gebruikelijk bij een uitgezette fietstocht ging het bij de eerste de beste kruising al mis, niemand was zozeer geïnteresseerd in rechts af of links af, als wel in het gesprek dat met de fietspartner werd gevoerd. Zo raakte al meteen de groep verspreid, te meer omdat ook al bij de start een tweedeling ontstond doordat een fiets toch niet geheel aan de gestelde wens bleek te voldoen.

Enfin: mooi en zonnig weer, verspreide groepjes, gelukkig ergens een camping met stoeltjes en ijsjes, het loste zich allemaal op. En de voort racende groep pubers was al bij de lunchplek op de ochtendkoffietijd!

Geleidelijk verschenen daar steeds meer en terwijl velen genoten van bos en stoel en lunch, waren de jongeren in het speeltuintje, en tenslotte velen op de midgetgolfbaan.

Men splitste zich weer op in groepjes naar keuze en vertrok richting De Kleine Haar via omwegen, herinneringsplekjes, Gorsse heide enz. Dorst lessen, borrelen, barbecuen. Voetballen, skelteren of uitrusten. Natuurlijk verder kletsen, en veel van plaats wisselen om weer met een ander te praten. Dat gaat heel goed bij een barbecue, met een glaasje wijn.

We waren met 39 familieleden; zeven van hen voeren de naam Mees. Waar gaat dat heen? Maar we weten nu wel wie wie is. Ik vond het een geslaagd weekend, met dank aan allen die soms van verre moesten komen.

Zijn er meer blijvende contacten uit voort gekomen? Ik heb het nog niet gehoord.

Renée Mees
(rajmees@gmail.com) ■

TUINDORP VREEWIJK BLIJFT BEHOUDEN!

Het Tuindorp Vreewijk in Rotterdam Zuid blijft behouden. Sterker nog, in februari 2012 wordt het door minister Schultz van Infrastructuur en Milieu en staatssecretaris Zijlstra tot beschermd stadsgezicht bestemd. Ruim 200 woningen binnen Vreewijk worden aangemerkt als Rijksmonument. Dat zag er in 2006 niet naar uit, er zouden ruim 1400 woningen in het Tuindorp worden gesloopt, omdat ze niet meer voldeden aan de eisen van de moderne tijd. Woningcorporatie Com.wonen had de opdracht gekregen, huizen voor beter gesitueerden en seniorenflats te bouwen. Om de wijk meer aanzien te geven. Dit is volkomen in strijd met de door initiatiefnemer K.P. Van der Mandele in 1913 opgestelde doelstelling voor Vreewijk. Hij formuleerde het als volgt: "Het stichten en exploiteren van een of meer tuindorpen, vooral ten behoeve van de minder gesitueerden. (...). Zo moge hier een tuinstad verrijzen, waarin een meer harmonisch leven voor de stedeling mogelijk is."

De bewoners van Vreewijk zetten een Actiecomité op, en het is vooral aan de sterke betrokkenheid en de vechtlust van dit comité te danken dat het Tuindorp niet tegen de vlakte is gegaan. Als steekhoudend argument probeerde het aan te tonen dat Vreewijk een unieke cultuur-historische waarde heeft. Bekende architecten als Berlage, die het stratenplan ontwierp, Granpré Molière voor de woningbouw en Verhage die de groenvoorziening voor zijn rekening nam, waren nauw bij het ontstaan betrokken. Er staan ook karakteristieke gebouwen in de wijk zoals een bevrijdingsmonument, een voormalige melksalon,

restaurant het Witte Paard en zelfs een Servisch orthodoxe kerk (vroeger de Vredeskerk).

Andere argumenten voor het behoud van Vreewijk, naast de cultuur-historische waarde, is dat het Tuindorp juist bedoeld is voor mensen die zich geen tuin kunnen veroorloven. Ook maakt het een stad veel aantrekkelijker, gezonder en leefbaarder als er genoeg tuinen en parken zijn. Van de bewoners waren bovendien maar liefst 94% tegen de afbraak van de wijk.

Voor een uitstekend en informatief geschreven chronologisch verslag over alle ontwikkelingen rond Tuindorp Vreewijk, verwijs ik naar het artikel van Joost Mees in de Kroniek van 2008. (zie www.familiemees.com).

Het begrip Tuindorp werd in 1898 voor het eerst bedacht door de Engelsman Ebenezer Howard. Volgens zijn ideeën werd tuindorp Letchworth in county Hertfordshire aangelegd. Andere bekende

voorbeelden zijn Hampstead in Londen (Hampstead Heath) en Eltham in Kent.

ging Vreewijk erg aan het hart en noemde dat met

Honderd jaar geleden werd het Eerste Rotterdamse Tuindorp opgericht onder voorzitterschap van K. P. Van der Mandele en met mijn grootvader Jacob Mees, naar wie ik genoemd ben, als penningmeester. Ook mijn vader Peter Mees

name in zijn laatste week voor zijn overlijden in 2007. Niet alleen de Mezen waren betrokken bij de oprichting, maar ook andere invloedrijke Rotterdamse families als Dutilh, Schadee en Van Ravesteyn.

Koning Willem Alexander en koningin Maxima waren eveneens onder de indruk van de stedelijke oase Vreewijk, ze begonnen hun bezoek in 2001 aan Rotterdam in het Tuindorp. Ook zijn grootmoeder koningin Juliana en overgrootmoeder Wilhelmina gingen hen al voor.

Tuindorp Vreewijk blijft dus gelukkig bestaan en om het kleurrijke honderdjarige jubileum te vieren wordt er in november 2013 een prachtige imposante Amberboom geplant, voor de kenners een Liquidambar Styraciflua genoemd. Aan de straat de Lede bij de Brinkzijde. Deze Amberboom staat symbool voor het doorzettingsvermogen en de veerkracht van het Actiecomité voor het behoud van Vreewijk.

Jaap Mees
(jaapmees@online.nl) ■

SCHILDERIJEN COLLECTIE VAN SGM NAAR DE OPSLAG... EN DE OPRICHTING VAN DE SGM KUNSTUITLEEN

De afgelopen jaren werd het steeds duidelijker en medio vorig jaar ging de kogel door de kerk. Ik werd gevraagd om langs te komen bij de heer Mol, de verantwoordelijke voor het kunstbezit van MeesPierson en de opvolger van Dick Schakel. In zijn statige kantoor aan de Coolsingel in Rotterdam, omgeven door prachtige antieke klokken en beelden en ander kunstbezit werd het toch wat droevige nieuws gegeven. "Beste Joost", zo begon hij, "tot mijn spijt moet ik medelen dat de medewerkers helaas niet zo veel binding meer hebben met de familie en de statige portretten van de oude firmanten zijn niet meer zo geliefd aan de muur". En ook binnen de directie, zo vervolgde hij, zijn er nog weinig die een gevoel hebben bij het oude bankbedrijf Mees & Hope. Ze komen zo langzamerhand allemaal vanuit een andere organisatie of zijn pas later in dienst getreden om nog iets van "loyaliteit" of herkenning te hebben met de oude firmanten. Gevolg was dat steeds vaker onze mooie schilderijen, die we in bruikleen hebben gegeven aan de bank, in het depot van de bank

terecht kwamen. Daar stonden ze weliswaar veilig maar de ervaring van Mol was dat eenmaal in depot, betekent dat de kans groot is dat het stuk daar ook blijft. Daarnaast speelt natuurlijk dat er na de vele fusies, overnames en verkoop dan wel nationalisaties, we hebben het allemaal meegemaakt de afgelopen jaren, er kantoorgebouwen leeg kwamen te staan of afgestoten werden. Beste voorbeeld is het prachtige voormalige kantoor aan de Keizersgracht in Amsterdam. Deze locatie is een paar jaar geleden verruild voor een kantoor aan het Amstelplein in Amsterdam. Een saai kantoor aan de ring en een plek waar de oude stukken, die eens zo prachtig schitterden en tot hun recht kwamen aan de statige Keizersgracht, nu verpieterden aan de muur in een of andere maffe gang. Het oude kantoor wordt overigens, zoals het zoveel gebouwen tegenwoordig vergaat, getransformeerd tot een hotel. Dit keer overigens wel tot het chique Waldorf Astoria, onderdeel van Hilton, dat volgend voorjaar haar deuren zal openen. Een van de bekendste (inderdaad, die uit NY) en meest luxe hotel brands

ter wereld met 94 kamers. Ik dwaal wat af maar goed, de hotellerie is dan ook mijn vakgebied...

De boodschap was duidelijk en de bank vond dat het beter was om de bruikleen op te zeggen en de schilderijen, tezamen met andere zaken zoals tekeningen, een bronzen borstbeeld, Mezenwapen in hout en andere kleinoden die de Stichting behoren, terug te geven. Maar ja, waar laat je dit allemaal? Na druk overleg met het Bestuur hebben we besloten voorlopig een nieuw depot te gaan gebruiken om van daaruit familieleden de mogelijkheid te geven de schilderijen te lenen. Half maart hebben we de stukken laten taxeren en zijn alle schilderijen (een dikke vijftig in totaal) tezamen met Hans en Madeline nog eens op de foto gezet. Daarna is de collectie met speciaal vervoer naar Hoofddorp verhuisd. Naar het in kunstslag gespecialiseerde Kortmann Art Packers & Shippers. APS is een gevestigde naam in de internationale wereld van kunsttransport en opslag en

daar zijn onze stukken natuurlijk in goede handen. Maar treurig is het wel. Er zitten prachtige portretten tussen van gerenommeerde schilders als Tholen, Haverman, Spoel en Beijnon. Hierover heb ik in het verleden al vaker geschreven en daarnaast hebben we op de familiedagen e.e.a. gepresenteerd. En deze staan nu, prachtig geklimatiseerd en streng bewaakt weliswaar, in een opslag.... Hierbij dus nog maar eens de oproep: wie een schilderij wil lenen voor een bepaalde periode, kan zich hiervoor opgeven. We hebben een mooi overzicht met daarin een beschrijving, een foto en de maten. Bij serieuze interesse maken we een afspraak, tekenen een bruikleenovereenkomst en na de belofte er voor te zorgen als een "goed huisvader/moeder", kan het stuk worden meegenomen. Een soort kunstuitleen dus.

Informatie te verkrijgen bij Joost Mees, joost.mees@colliers.com ■

KOSTUUMONTWERPER IN OPLEIDING

Vita Mees, dochter van Marten Mees, volgde een studie kostuumontwerpen aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. Dit werd mede mogelijk gemaakt door een bijdrage uit het Van der Dussen van Beeftingfonds.

Na twee jaar gewerkt te hebben als stylist voor diverse films, televisie series, videoclip, commercials en fotoshoots, werd ik gevraagd om het kostuumontwerp te doen voor een theatervoorstelling. Net zoals ik dat bij de voorgaande projecten deed, riep ik naïef: "Ja, leuk!"

Tijdens die productie ging er een wereld voor me open. Ik realiseerde me dat je als kostuumontwerper meer moet doen dan alleen kleren kopen. Je bent namelijk vanaf de eerste repetitie tot en met de première zeer betrokken bij het maakproces van de voorstelling. Er wordt van je verwacht dat je meedenkt met de dramaturgie, dat je een concept bedenkt voor de kostuums, dat je je ontwerpen kan aantonen door middel van tekeningen en dat je de kostuums zelf kan maken. En daar kwam de realisatie dat ik dat allemaal eigenlijk nog helemaal niet kon. Bij toeval kwam ik terecht op de website van de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen, waar de richting Theaterkostuum een vierjarige opleiding bleek te zijn. Ik heb me direct ingeschreven en werd uitgenodigd voor het ingangsexamen. Na twee dagen opdrachten te hebben gedaan, een interview te hebben afgelegd en

mijn portfolio te hebben laten zien, was ik toegelaten tot de opleiding.

Nu, driekwart jaar later, ben ik blijer dan ooit dat ik de beslissing heb gemaakt om weer te gaan studeren. Het is een verrijking van mijn leven en ik leer hier veel meer dan ik had verwacht. Er worden vakken gegeven als kostuumontwerp (hoe kom je tot een concept/ontwerp), kostuum-vormgeving (hoe maak je de kostuums), modeltekenen, dramaturgie, kostuumtekenen, scenografie, kostuumgeschiedenis en ook theoretische vakken als kunstfilosofie, kunstgeschiedenis, kunstactualiteit, onderzoeksmethodiek en theaterwetenschappen. Het onderwijs in België is een stuk ambitieuzer dan in Nederland en iedereen werkt ontzettend hard en gedisciplineerd. Gelukkig weet ik hoe dat is, omdat ik acht jaar op de balletacademie heb gezeten.

Dankzij de hulp van het Van der Dussen van Beefting Fonds kan ik deze opleiding volgen. Het voelt dan ook als een grote kans om op mijn 24ste jaar toch nog een nieuwe studie te mogen beginnen!

Vita Mees
vitamees@gmail.com ■

KRASSE TACHTIGERS

In de nieuwe serie Krasse Tachtigers, deze keer aandacht voor Bert Joist Mees en zijn vrouw Hilde Mees-Veth uit Hilligersberg. Bert Joist werd dit jaar 80! Een mooi moment voor een gesprek met terugblik. Jaap Mees sprak met hen.

Na even zoeken belandde ik in een rustig groen pleintje, waar ik hartelijk werd ontvangen door een jong ogend en levendig echtpaar - Bert Joist Mees en zijn vrouw Hilde.

Bert Joist is geboren in Groningen, na een studie in Delft begon hij zijn carrière in de bierbrouwerij Keizer Barbarossa in gemeente Haren. Hilde gaf Engels aan het Rotterdams Lyceum en bijles aan huis tot haar 79e.

Bert Mees: "Ik was voorbestemd om in de bierbrouwerij te gaan werken. Mijn grootvader samen met de grootvader van neef Zerus Mees werkte ook in de brouwerij Keizer Barbarossa. Na mijn studie technologie in Delft, die voor 70% uit scheikunde en voor 30% uit werktuigbouwkunde bestond, specialiseerde ik mij in de bio-technologie. Met in mijn achterhoofd de wetenschap dat ik in de bierbrouwerij branche terecht zou komen. Bij Oranjeboom kreeg ik mijn interne opleiding. Mijn afstudeer scriptie ging over 'de vorming en productie van smaak en aromastoffen bij de biërgisting'. In die tijd had je vaak bij je propedeuse al zekerheid over een baan. De knappe koppen werden er direct uitgeknipt door grote concerns als Shell en Unilever en kregen een baan.

De bierconsumptie verschoof na de oorlog van de horeca naar de thuis consumptie. Dit kwam met name door sterk verbeterde en geavanceerde botteltechnieken. Steeds meer brouwerijen en leveranciers gingen zelf bottelen. De verhoging van de welvaart en de komst van de televisie leidden tot een groter thuisverbruik. In 1965 werd brouwerij Keizer Barbarossa gesloten. Zo kwam een einde aan het voortbestaan van het familiebedrijf en ook de laatste bierbrouwerij in het Noorden.

In 1970 kon ik terecht bij Heineken, waar ik mijn brouwers carrière voortzette. Bij Heineken was het gebruikelijk dat nieuwkomers internationale ervaring in het buitenland op deden. Dat was voor mij en mijn gezin niet mogelijk, omdat wij een geestelijk gehandicapte zoon, Eric, hebben. Ik zou niet met mijn gezin in het buitenland willen wonen en wilde mijn gezin ook niet alleen achter laten.

Eric is op zijn 13de uit huis geplaatst. Hij leeft met

Bert Joist Mees met echtgenote Hilde

zes anderen in een woongroep. Ik heb de indruk dat hij zich snel heeft aangepast aan zijn nieuwe leefomgeving, met een bijzonder liefdevolle begeleiding. Ik heb ook de indruk dat hij het wel naar zijn zin heeft. Voor mijn vrouw Hilde was het het moeilijkste. Iedere 14 dagen komt hij thuis of wij zoeken hem daar op.

Op mijn 63ste ben ik met vervroegd pensioen gegaan. Daarna heb ik het huis van mijn dochter opgeknapt in Kratingen. De complete elektrische bedrading is vernieuwd.

Of ik hobby's heb? Ik tennis, wij golfen samen heerlijk in de natuur. Mijn vrouw Hilde heeft veel hard gelopen, op bijna Olympisch niveau! In Ouddorp hebben we een oud vissershuisje helemaal opgeknapt. Met de hele familie hebben we samen pluivuzen gelegd. Dat schept een band van saamhorigheid. De twee tuinen hier in Hilligersberg en in Ouddorp vragen veel aandacht.

Op een keer las ik een advertentie in een Zeeuwse regiokrant. Wie brengt onze camper terug naar Vancouver? Er stond drie weken voor, dat gaan we doen dachten wij meteen. Canada is een prachtig weids land met een overweldigende flora en fauna. Overall kun je je camper kwijt. Ook zochten we daar Mienke Mees op in Vancouver.

Wij zijn lid van een leuke filmclub in filmhuis Lantaarn Venster in Rotterdam. Daar krijgen we maandelijks een preview te zien van een nieuwe goede film. Hilde is dol op Italië, zij volgt Italiaanse les. Wij gaan jaarlijks naar Italië, meestal Toscane rond Siena. Maar ook zijn we erg gesteld op Sardinië. Wij zijn allebei 80, maar nog erg actief en goed gezond. Het geheim is veel bewegen, we fietsen en wandelen iedere dag. Dat houdt ons fit!"

bj.mees@planet.nl ■

LUNCH MET DE KRONIEK, ROLAND MEES, FILOSOOF EN BANKIER 'DOOR COMPLEXITEIT VERVAAGT DE ETHIEK'

In de nieuwe rubriek *Lunch met de Kroniek* (naar beproefd recept), lunct uw redacteur (Ludo Mees) met een familielid dat iets bijzonders doet. We trappen af in restaurant Koetjes en Kalfjes aan een winderige zuid-as in Amsterdam op wat waarschijnlijk een van de koudste vrijdagen in mei ooit is. Roland is bankier bij ING Bank en werkt daarnaast aan een proefschrift over motivatie en duurzaamheid aan de faculteit filosofie van de Rijksuniversiteit Utrecht.

Hoewel we hebben afgesproken het niet over zijn werk te hebben, kijken wij aan het einde van ons gesprek vooruit naar datgene wat volgens hem nodig is om iets te doen aan de oorzaken van de huidige financiële crisis. Tenslotte, het is niet iedere dag dat je een actief bankierende Mees tegenkomt. Waar in het verleden de Rotterdamse tak van de familie naam had gemaakt als bankiersfamilie, lijkt de laatste jaren het bankvak minder prominent vertegenwoordigd in de bezigheden van de Mezen. Daarom extra bijzonder om met Roland aan tafel te zitten, die overigens ook al zijn *tour of duty* als bestuurslid van de Stichting Geslacht Mees heeft volbracht (eind jaren 90 tot 2005).

Terwijl Roland mij stokbroodjes met tapenade serveert, onderzoek ik zijn familie achtergrond. Geboren in 1960 en opgegroeid in Zeist als oudste kind van Wijnand Mees (Staaq Gregorius, 12e generatie) en Annemarie Trouw in een gezin met 4 zoons. Hij woont nu in Driebergen en is getrouwd met Ariane Dirkwager waarmee hij drie (inmiddels volwassen) kinderen heeft (Arnoud, Christine en Godelieve). Na zijn middelbare school gaat hij wiskunde studeren in Utrecht, algebraïsche meetkunde welteverstaan, zeg maar de theoretische leerweg binnen de wiskunde. Na zijn afstuderen wordt zijn belangstelling voor wiskundige formules echter snel ingehaald door de behoefte de praktijk te proeven en hij besluit een MBA (master of business administration) te halen aan de Rotterdam School of Management van de Erasmus Universiteit. Met dit diploma op zak treedt hij in 1987 in dienst bij de ABN Bank (de voorloper van ABN-AMRO Bank) en vervolgt zijn loopbaan als bankier bij onder meer Triodos Bank, de op antroposofische leest geschoeide

instelling, om uiteindelijk bij ING Bank te belanden waar hij sinds 1999 werkzaam is, thans als Director Commercial Banking/Lending Services.

De serveerster drement al enige tijd rond onze tafel om de bestelling op te nemen. Ze wachtte op het juiste moment "om er tussen te komen", zegt ze, want ze wilde ons niet storen in onze gesprekken. We besluiten allebei een caesar salade te nemen met een flesje water.

Roland's belangstelling voor filosofie is niet zomaar komen aanwaaien, vertelt hij me. Dat kwam eigenlijk al van huis uit. "Thuis aan tafel hadden we intensieve discussies over allerlei onderwerpen met mijn vader (Wijnand) die vanuit antroposofische hoek zijn mening verkondigde. Ik vertolkte dan de praktische consequenties of vertegenwoordigde het standpunt van de reguliere wetenschap." Hij vertelt dat zijn vader, werkzaam als docent geschiedenis aan de Vrije School in Zeist, niet in patronen dacht maar bij voorkeur *out of the box* en daarom erg belangrijk is geweest voor zijn ontwikkeling en belangstelling voor filosofische vraagstukken.

Is er iemand belangrijk voor hem geweest in het kiezen voor het bankvak, vraag ik hem? "Mijn oom en peetoom Rudolf (*Ru* voor ingewijden, red.), broer van mijn vader, heeft veel voor mij betekend waar het gaat om bankieren. Hij was in mijn jonge jaren prominent bankier (lid RvB van wat toen de NMB Bank was) en ik heb veel met hem gesproken over het bankvak."

Nadat de wereld was opgeschrikt door de schandalen rond Enron, Worldcom en Ahold (dichter bij huis) in het begin van deze eeuw, was het tijd om de daad bij het woord te voegen door in 2005 een master opleiding filosofie te gaan doen aan de Universiteit van Utrecht. Dat moest wel in de avonduren en in het weekend, want overdag moest er gewerkt worden. Ik vraag hem hoe dat ging, legt zoiets niet een grote druk op het gezinsleven? "Door vier dagen per week te werken ging dat goed, en daarin werd ik gesteund door een gezin dat tijdig aan de bel trok als het wel een onsje minder kon", vertelt hij. Deze studie bracht hem in aanraking met vraagstukken als het belang van integriteit voor managers, wat is 'verantwoordelijk

bankieren' en wat visionaire bedrijven onderscheidt van *gewone* bedrijven. Het leidde uiteindelijk tot een Master in Philosophy in Business (cum laude) in 2010.

De beslissing om te promoveren was dan ook niet heel moeilijk. Het onderwerp van zijn dissertatie Motivatie en Duurzaamheid sluit naadloos aan op zijn belangstelling en eerdere werkzaamheden op dit vlak. Al pratend raakt ons gesprek aan het thema welke plaats de toekomstige generaties (*zij die nog geboren moeten worden*) innemen in onze wereld en welke juridische kwalificatie je aan hen kan toedichten. Wie komt er op voor hun belangen? Wie geldt als hun vertegenwoordiger als het gaat om het veiligstellen van een leefbare wereld in de (verre) toekomst?

Gepassioneerd belicht Roland de diverse invalshoeken van dit belangrijke vraagstuk dat mede de kern van zijn proefschrift vormt. Hij noemt de mensheid opportunistisch als het gaat om de wil om actie te nemen waarvan het directe nut niet zichtbaar is. De intentie is er vaak wel, maar hoe vertaal je dat in concrete actie? Wat is de motivatie voor mensen om duurzaam bezig te zijn? Deze vragen komen aan de orde in het boek dat hij nu aan het schrijven is en dat in 2015 klaar moet zijn.

Tot slot spreken wij over een onderwerp, dat vrijwel iedereen bezig houdt: de huidige bankencrisis. Daar wil hij wel over kwijt dat een belangrijke oorzaak van het ontstaan daarvan was gelegen in het korte termijn denken in het bedrijfsleven gecombineerd met financiële prikkels (bonus cultuur) waardoor de handelende mens nooit echt de lange termijn effecten voelt van zijn beslissingen en de risico's die daarmee gepaard gaan. Die pijn kwam pas later en trof de samenleving recht in het hart, zoals we inmiddels allemaal weten na een economische crisis die al 5 jaar voortduurt. Daarnaast heeft de toenemende complexiteit van de financiële markten en producten een dempend effect op de eigen verantwoordelijkheid en het ethisch besef van mensen. Door de complexiteit van financiële instrumenten vervaagt het ethisch bewustzijn, doceert hij. Riep iemand daar "Vestia?" dacht ik bij mezelf, na deze wijze les. Risico's nemen zonder persoonlijk ook maar enig gevaar van een *downside* te voelen, leidt onvermijdelijk tot ongelukken. Tja, achteraf lijkt alles simpel.

Genoeg stof voor een volgend gesprek, wellicht

Roland met zijn geliefde instrument

over een aantal jaren wanneer Roland zich volledig aan de wetenschap hoopt te kunnen wijden. Ook voor hem geldt dat het bloed kruipt waar het niet gaan kan. Op enig moment hoopt hij in het universitaire circuit werkzaam te zijn om zich daar full-time te wijden aan de combinatie van filosofie en zakendoen. Wellicht heeft hij dan ook meer tijd voor zijn andere grote passie, de muziek. Sinds jonge leeftijd neemt de viool voor hem een heel belangrijke plaats in en speelt hij graag en verdienstelijk in diverse ensembles Hongaarse zigeuner muziek. "De beslissing van mijn ouders om mij vanaf mijn 7de jaar viool te laten spelen, is een van de belangrijkste gebeurtenissen in mijn leven. Ik ben hen daar nog steeds dankbaar voor." Hij noemt de viool zijn 'steen des aanstoots'. Hij vertelt dat hij zich iedere dag weer ontwikkelt, in de breedste zin, door viool te spelen en te proberen de strijkstok in een vloeiende beweging te hanteren. Doorzetten en doen is het motto. Dat beeld past dan ook goed bij Roland gezien zijn ambitieuze agenda waarin hij werk, wetenschap en muziek combineert.

Na de koffie nemen we afscheid en hij belooft me zijn boek toe te sturen zodra het gereed is. We leven in een bijzondere tijd, stellen we gezamenlijk vast. Dit was een bijzondere lunch.

rolandmees@gmail.com ■

BORSTBEELD MARTEN MEES ONTHULD

MARTEN MEES (1828-1917)

Bij gelegenheid van het 100-jarig bestaan van de Erasmusstichting in 2011 is als hommage aan de oprichter, dr. Elie van Rijkevorsel (1845 – 1928), een bronzen borstbeeld van hem vervaardigd door de Rotterdamse kunstenaar Robbert Jan Donker. Daarna is het plan gerezen om meerdere beelden te vervaardigen van prominente Rotterdammers. Prof. dr. Paul van de Laar, hoogleraar Stadsgeschiedenis van Rotterdam en directeur Collecties en Wetenschappelijk Onderzoek Museum Rotterdam heeft daartoe, naast Elie van Rijkevorsel, gekozen voor D.G. van Beuningen (1877 – 1955), Louis

Jamin (1881 – 1953), Anthony van Hoboken (1756 – 1850) en Marten Mees (1828 - 1917). Alle vijf de beelden zijn vervaardigd door dezelfde kunstenaar, Robbert Jan Donker.

De vijf Rotterdammers in brons zijn van grote betekenis voor de stad: als reder, bankier, geleerde, weldoener of industrieel. Met elkaar staan ze voor de Rotterdamse doorzetters die welvaart en bloei aan de Maas hebben gebracht.

Op vrijdag 31 mei 2013 zijn de vijf beelden officieel onthuld door vijf vrouwelijke (verre) nazaten van deze vooraanstaande oud Rotterdammers. Vita Mees (foto hieronder) nam de honneurs waar namens de familie Mees. De beelden hebben hun plaats gevonden aan de Veerkade in Rotterdam.

De Beeldengroep is mogelijk gemaakt door de financiële bijdrage van onder meer de Erasmusstichting, G. Ph. Verhagen Stichting, Hendrik Muller Fonds, Job Dura Fonds, Stichting Bevordering van Volkskracht, Stichting Elise Mathilde Fonds, ■

KONING WILLEM II IS TERUG

Vele echte Rotterdammers zullen hem hebben gemist. Nu is hij terug. Na een jarenlange afwezigheid heeft het beeld van Koning Willem II zijn vertrouwde plek aan de buitenkant van het voormalige, monumentale hoofdkantoor van R. Mees & Zoonen (thans Willen de Kooning Academie) weer ingenomen. Om precies te zijn in de nis op de hoek van de Wijnstraat en de Vissteeg. Tijdens een feestelijk samenzijn op vrijdagmiddag 17 mei jl. is het beeld onthuld.

Ooit stond op die plek het originele beeld van Koning Willem II van kunstschilder en beeldhouwer Jean Theodore Stracké uit 1849. Het behoorde toe aan de sigarenwinkelier die destijds op die bewuste hoek zijn winkel had. Op de eerste verdieping van dat pand was op de hoek een beeld van Koning Willem II aangebracht, dat daar blijkens een bericht in de Rotterdamsche Courant van 7 oktober 1849 "juist op den dag der negenden verjaring van de aanvaarding der Regering door genoemden Z.M., ontbloot zal zijn". Met zijn hommage aan Willem II hoopte de eigenaar waarschijnlijk meer klandizie te trekken. De sigarenwinkel vertrok noodgedwongen in 1929 toen architect Alexander J. Kropholler een grondige verbouwing en herstructurering van het

bankgebouw van architect Posthumus Meijes uit 1902 en enkele aangrenzende panden voor zijn rekening nam. Kropholler voegde Stracké's beeld in zijn ontwerp – op de oorspronkelijke plaats.

De compositie van het beeld doet enigszins denken aan het staatsieportret dat Jan A. Kruseman in 1949 van Koning Willem II maakte; dat hangt in de vergaderzaal van de Eerste Kamer. Omdat Stracké's beeld door zure regen en andere viezigheid te kwetsbaar was geworden, heeft het Academiebestuur opdracht gegeven aan kunstenares Sanne Snellaars een replica te vervaardigen. En die siert nu deze historische Rotterdamse gevel. Het oorspronkelijke beeld wordt in het academiegebouw bewaard.

B.F. Mees, R 12-16

bfmrdam@planet.nl ■

“ME TO WE” IN KENYA

Juliette, tweede van rechts

This contribution comes from Juliette Day, daughter of Adine Mees, who travelled to Africa with support from the Van der Dussen van Beeftingh Fund. Juliette is a student at Capilano University at Vancouver, Canada.

It's funny how fast small ideas can evolve into real actions. In some ways, it can be almost too fast for comfort. While boarding my flight heading to Nairobi, I was definitely out of my comfort zone. The once small and distant idea of a trip to Kenya with the Me to We Foundation had quickly materialized. So, there I was, on a plane to a country I knew nothing about, with a bunch of kids I knew nothing about. Of course, when thinking about the three weeks ahead of me in

Kenya, I began to think 'What am I doing here?' Little did I know, I was starting the most life-changing 3 weeks of my teenage years. The 2-hour questionably stable drive in a Lori truck from Nairobi to our camp in the Maasai Mara Region did nothing but give me time to let fear sink in about what was ahead of me. However, once arriving at our camp, everything started to look up. In what seemed like no time at all, I went from being nervous about what was to come, to being ecstatic about what I would learn next. Our camp had two Maasai Warriors named Jacob and David, assigned to us. They taught us all about how difficult it is to become a Maasai warrior. We had Swahili lessons (language in Kenya), we learned many phrases such as 'harbari za asubuhi' which means

Juliette, met water op de rug

good morning. We spent almost every day at the building site. Usually for 4 hours each day. Our main project was working on the Maternity Ward for the Barak Health Clinic. Our job was to mix the concrete, dig holes, plaster walls, and move rocks. One day, after our work at the building site, we visited the Elelerai school. This was one of the projects of Me to We and Free the Children. We were able to see how much stronger and better the new school buildings were, and see the big impacts Me to We and Free the

Juliette, met Masai krijger

Children have on these communities. We also got to meet and play with the children at the school. It was an amazing experience and it put so many things into perspective for me.

After spending time in Kenya, I started to see how education plays an important role in the life of these people. Me to We has four focus areas that drive all of the organization's programs. The first is education, the second is clean water, third is health, and fourth is alternative income. While we were in Kenya we looked at all four and how Me to We profoundly changes communities with these. For education we helped with building schools, and visited the schools and the children who go there. For clean water we went on a water walk with the Mamas (Mama Wilta and Mama Nancy). It took us 30 minutes of walking with 20 liter jerry cans to where they collect their water. River water that is so polluted and dirty. Once filled, we helped carry the jerry cans back. I was in shock that the Mamas had to walk so far just to get dirty water for their families – to wash and cook and clean. The Mamas have to do this trip many times a day. When learning about health, we visited the Barak health clinic and helped with the building of the maternity ward. Having a health clinic in a community makes an incredible difference to the people. Finally we learned about alternative income. This is where the men and women make products to sell and they get to keep the profit and share it within the community. Me to We supplies them with all the materials to make the products. The Mamas do beautiful beading and make jewelry and sell it on the Me to We website as well in the Me to We stores in Kenya.

Although most of my time in Kenya was spent on helping the community, I was fortunate enough to be able to participate in a few leisurely activities. My favorite was the safari we were all taken on. I saw zebras, lions, hippos, buffalo, and many other wildlife, not to mention the beautiful Kenya landscape.

By the end of my trip, I found myself fearing leaving. I now had 19 new best friends, and what seemed like a second family in Kenya. I felt like in the 3 short weeks I had been there I truly made a difference in the community, and actually affected many lives in a very positive way. I am profoundly grateful to the Mees Foundation for giving me the opportunity to participate in this trip, and I will be forever thankful for this great experience and the lessons learned. While I was there to provide and support this Kenyan community...it was this community that helped me to see our world and my place in it more clearly.

Juliette Day
West Vancouver, BC, Canada
jvday1@gmail.com ■

EXTRA SPECIALISATIE MET HULP VAN HET FAMILIEFONDS

Morwenna (Mo) Marcus, dochter van Saskia Mees, vertelt over haar studie voor Certified Master Teacher in Estill Voice Training, die zij kon volgen door een bijdrage uit het Van der Dussen van Beefthingfonds.

Even voorstellen: Ik, Mo Marcus, ben, mede dankzij het Van der Dussen van Beefthingfonds, een kersverse Certified Master Teacher (CMT) in Estill Voice Training (EVT) en heb ook nog de Kurt Thomas cursus (cursus in koordirectie) kunnen volgen.

Na mijn afstuderen aan het Rotterdams Conservatorium in de richting Muziektheater, en na het leerzame post-graduate jaar Musical Theatre aan de Royal Academy of Music in Londen, ben ik gaan spelen bij zowel Stage Entertainment in de grote musical producties My Fair Lady, Sunset Boulevard, Mary Poppins en Sister Act als ook bij Muziektheatergezelschappen Orkater, Alba Theaterhuis en Stella Den Haag.

Tijdens mijn uitvoerende carrière kwam het lesgeven toch elke keer weer om de hoek kijken. Buitenkunst, Jeugtheaterschool Amsterdam, Codarts Rotterdam en Thalia Theaterproducties waren allemaal plekken waarin ik met groot plezier met groepen vocaal, theateraal en muzikaal te werk ging. Het ontbrak me echter aan waarachtige kennis, kennis die de basis geeft voor het gezond gebruiken van het instrument waarmee we onszelf uiten: de stem. Estill Voice Training kende ik al vanuit het Rotterdams Conservatorium maar hoe ik dat kon overdragen was me nog een raadsel. Ik sprak de taal van het uitvoeren maar niet die van docent.

Mijn slagtechniek, didactiek, muzikaal inzicht en koorbewustzijn zijn dankzij het volgen van de Kurt Thomas cursus gegroeid waardoor ik met helder inzicht een ensemble of koor bij de hand kan nemen.

Na de productie Mary Poppins besloot ik me te verdiepen in de stem en de EVT-didactiek die in mijn carrière zoveel heeft betekend. De waardevolle en verhelderende anatomie en kennis die de EVT met zich meebrengt, zorgt ervoor dat

ik leerlingen heldere handvaten kan geven en groepen stap voor stap de veelzijdigheid van de vocale mogelijkheden kan laten zien, voelen en horen. En die kennis, gecombineerd met mijn liefde voor doceren en het samenwerken met gepassioneerde theatrale vocalisten, voelt als een vruchtbare bodem voor mijn toekomst als Certified Master Teacher. Ik geef nog steeds veel les op het Rotterdams Conservatorium en ga in 2014 de vocal coaching doen van een nieuw musical project over het leven van Willem van Oranje. Maar momenteel deel ik mijn kennis vooral backstage bij Sister Act waar veel nonnen kampen met stemproblemen en vermoeidheid. De stembanden zijn 2 mini spieren die wij gebruiken voor de topsport musical en die spier raakt ook weleens uitgeput of overbelast. CMT Master geeft mij de mogelijkheid om mijn collega's met heldere oefeningen en feedback weer sterk op de vloer te laten staan.

Deze opleidingen had ik nooit kunnen volgen zonder de hulp van het 'Mezenfonds' en daarvoor mijn grote dank. Het is bijzonder om de bijdrage van de familieband te voelen in het ontwikkelen van mijzelf als individu.

Een muzikale lieve groet met hopelijk een echo in de toekomst, Mo(rwenna) Marcus (dochter van Saskia Mees). morwennamarcus@gmail.com.

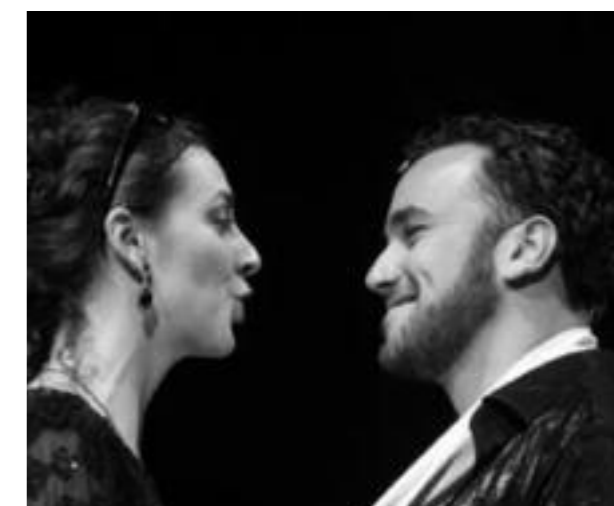
Wil je contact leggen met Mo Marcus? Je kunt haar vinden via Estill Voice International maar je kunt ook altijd contact leggen via info@singasong.nl.

HIERNAAST FOTO'S VAN MORWENNA IN ACTIE

morwennamarcus@gmail.com ■

Na een première!

Royal Academy of Music

Orkater

Docent aan het Rotterdams Conservatorium (links)

Als non in Sister Act

Mary Poppins

FAMILIEBERICHTEN

GEBOREN

Rotterdam, 6 mei 2012: Julia Hilde Mees, dochter van Volkert Rudolf Nicolaas Bijn Mees (G XIV-19-1-1) en Hendrika Walthera Jaspers.

Amsterdam, 9 mei 2012: Olivia Hanna Giulia Mees, dochter van Bastiaan Rudolf Everard Bzn en Stephanie Jaira Mees-Bolle (R13-19-1).

OVERLEDEN:

Den Haag, 4 februari 2011: Regnerus Tjaarda RTzn Mees (G 12-2), geboren 24 maart 1933, zoon van Regnerus Tjaarda en Eveline Mees-Lefeu, weduwnaar van Gerharda Bernardina Aleida Ampting, eerder gehuwd geweest met Beatrix Irene Titalepta en Franciska Sophia Christine van de Laar.

Haarlem, 16 november 2011: Johanna Maria Francina Sas-Mees (R11-9), geboren 4 juni 1929, dochter van Ferrand en Albertha Maria Annetha Mees-Carabain, weduwe van Pieter Hendrikus Sas.

Wezep, 6 januari 2012: Hendrikus Wilhelmus Gerardus Hoogwater, geboren 20 oktober 1924, echtgenoot van Clara Maria Mees (G11-21).

Wezep, 14 augustus 2012: Clara Maria Hoogwater-Mees (G11-21), geboren 26 maart 1926, dochter van Martinus Jacobus en Amalia Grietje Mees-Hommes, weduwe van Hendrikus Wilhelmus Gerardus Hoogwater.

Busselton (West Australie), 30 maart 2013: Gerlof Fokko CAzn Mees (G 12-1), geboren 16 juni 1926, Zoon van Constantinus Alting en Mea Mees-Verweij, gehuwd met Veronica Joan Balchin. ■

‘STEP OUT OF YOUR COMFORT ZONE’

Philip Galavazi, zoon van Reinild Mees en Hans Galavazi, vertelt over zijn boeiende reis naar India die mede mogelijk werd gemaakt door een bijdrage uit het Van der Dussen van Beeftingfonds.

EIk zal mij allereerst even voorstellen, ik ben Philip Galavazi en ik studeer aan de Nyenrode New Business School (NNBS) te Amsterdam. Een van de aangeboden vakken in de eerste periode van jaar twee was het vak *project management*. De eerste les werd al duidelijk gemaakt dat het doel van het vak was om in een korte periode van tijd (drie maanden) een evenement te gaan organiseren in teams van vier studenten om daarmee minimaal 7500 euro op te halen. Dit geld zou gebruikt gaan worden om scholen te bouwen voor kinderen uit sloppenwijken in India. Het project heet ‘Freedom through education’ en is een initiatief van de ‘Round Table India’, een organisatie bestaande uit

essentiële rol in de ontwikkeling van India. De leden van RTI (ook wel ‘tablers’ of ‘tafelaars’ genoemd) creëren een sterke band met elkaar en vormen het leven van mensen in en buiten de organisatie op een positieve manier.

Een deel van de participatie in het project bestond uit een reis naar India, om te zien waar het geld dat wij als studenten ophalen, terecht komt. Daarnaast zouden we ook in contact komen met de mannen van de Round Table India. Ook het bezoeken van enkele culturele instellingen en onderwijsinstellingen stond op het programma. De twee steden die wij hebben bezocht waren Mumbai en Nagpur. Mumbai is een van de grootste steden van India en heeft meer dan 14 miljoen inwoners, dit is ook wel te merken aan de extreme drukte en chaos die daar heerst. De openbare wegen zijn een zee van tuktuk’s, motor’s, mensen, dieren, fietsen en vooral

Philip (bovenste rij 2e van rechts) met studiegenoten in India

jonge mannen in de leeftijd van achttien tot en met veertig jaar. De kernmissie van deze organisatie is om, door middel van liefdadigheid, de Indiase maatschappij van diensten te voorzien. Door de grote variëteit van deze diensten en de betrokkenheid van de leden, spelen zij een

toeterende auto’s. Ook de sterke geur van afval en uitwerpselen is overal in Mumbai significant aanwezig. Desalniettemin is het een hele spectaculaire, doch confronterende wereldstad die zeker een ervaring te noemen is. In Mumbai hebben we onder andere het Wellingkar Institute bezocht,

een van de top vijf business schools in India. Daar hebben wij meerdere colleges gevolgd over de economie van India, het zaken doen in India en de geschiedenis van India. Ook hebben wij ervaren hoe de Indiase studenten zich ontspannen door middel van verplichte yoga-lessen. Een, volgens Indiase hoogleraren, essentieel onderdeel van een gezond en voorspoedig leven.

Na onze ervaringen in Mumbai zijn we al vrij snel op reis naar Nagpur gegaan. Toen we daar aankwamen werden we hartelijk ontvangen door de mensen van de Round Table India. Nadat wij ons vlug even konden installeren in een van de appartementen van de tafelaars, gingen wij direct door naar het bezichtigen van de eerste school die gebouwd is met geld ingezameld door NNBS studenten. De kinderen op deze school komen allemaal uit de sloppenwijken rondom de school en daarnaast kampen ze ook nog met een handicap. Er werd ons van te voren al een beetje verteld dat deze kinderen ons als hele belangrijke mensen zouden ontvangen en ook dat we daar niet van moesten schrikken. Pas toen wij aankwamen bij de eerste school begon ik te begrijpen wat zij daarmee bedoelden. De hele school stond netjes in het gelid en uit volle borst een lied te zingen om de gasten te eren, ieder van ons kreeg een rode stip op zijn of haar voorhoofd en daarnaast kwamen honderden kinderen uit heel de sloppenwijk kijken wat er gaande was! De sfeer was daardoor gespannen en toen het gevaarlijk dreigde te worden, zijn wij weer vertrokken. In de dagen daarop hebben wij rondom Nagpur meerdere scholen bezocht die allemaal gebouwd zijn met het geld dat onze school in de afgelopen jaren heeft ingezameld. Hoewel deze scholen een immense groei meemaken door dit project (van een golfplaten hutje naar een betonnen gebouw met meerdere klaslokalen, degelijke sanitaire voorzieningen en computers en schoolboeken), zijn ze vaak niet groot genoeg om alle kinderen uit de buurt tegelijk les te geven. Daarom zijn er meerdere 'shifts' per dag, waarin er kinderen naar school komen. Drie groepen leerlingen per dag zijn dat meestal, die les krijgen in dezelfde soort leerstof die een gemiddeld Nederlands schoolkind ook krijgt.

Het is heel goed om te zien wat er precies gebeurt met het opgehaalde geld en je beseft eigenlijk echt pas hoe kansarm de situatie voor kinderen in India is, als je door een Indiase sloppenwijk loopt en met eigen ogen ziet hoe de jongste generatie van India's intellectuele talent hun maaltijd bij elkaar probeert te sprokkelen tussen het vuilnis waar de straten mee bezaaid zijn. Bij het zien van de sanitaire faciliteiten, waarmee de Indiase kinderen zich moeten wassen en waarin zij hun behoefte moeten doen, bereikte deze confronterende reis een nieuw dieptepunt. De aanblik van een gat in de grond, wat als toilet gebruikt wordt, met daarnaast een emmertje water dat al jaren lang als douche gebruikt wordt door een heel gezin van vijftien of meer, is voor sommige westerse studenten misschien iets te veel realiteit. Maar het is helaas de realiteit.

Tijdens deze reis heb ik veel interessante nieuwe dingen meegemaakt, nieuwe mensen ontmoet en heb ik vooral een realistisch beeld gekregen van de huidige situatie in India. Een situatie die overigens niet alleen in India voorkomt, ook in andere delen van de wereld waar de leefomstandigheden en de kansen voor de huidige en toekomstige generaties heel slecht zijn. Uiteraard wordt er in Nederland al veel begrip gecreëerd omtrent de derde wereld en de ellende die 'daar' gebeurt maar het daadwerkelijk meemaken en met eigen ogen zien wat er gebeurt en wat er vooral niet gebeurt is iets wat een hele grote indruk bij mij heeft achtergelaten. Ook al was het maar een week, het besef dat ik heb gekregen door deze reis is iets wat ik de rest van mijn leven zal meedragen.

Deze reis zou voor mij niet mogelijk geweest zijn zonder de hulp van 'Jonge Mezen Project'. Ik wil de Stichting uit al mijn hart bedanken voor een inspirerende en leerzame reis. Daarnaast hoop ik oprecht dat dit stuk andere jonge Mezen inspireert en wellicht aanspoort tot daden. 'Step out of your comfort zone'

Philip Galavazi
philip@galavazi.me ■

FINANCIËEL OVERZICHT 2012 S.G.M.

Inkomsten	
Rente	595,00
Contributies	3.495,00
Verkoop familie-artikelen	83,00
Totaal Inkomsten	4.173,00
Uitgaven	
Administratiekosten	145,00
Kroniek	2.398,00
Schilderijen Taxatie	423,50
Schilderijen Opslag	475,00
Reservering Mezendag	750,00
Totaal Uitgaven	4.191,50
Nadelig Saldo 2012	-18,50
Banksaldi per 1.1.2012	46.735,20
Banksaldi per 31.12.2012	46.716,70

DE DRIE MEESJES VAN PRINSES MÀXIMA

Interview

De drie meesjes van prinses MÀXIMA

Woensdagavond 'het interview' bekeken op Nederland 1, waarin duidelijk werd dat (nu nog) prinses MÀxima behoorlijk goed Nederlands spreekt, maar toch nog steeds wat problemen ondervindt met onze taal. Ze had het een paar keer over 'onze drie meesjes' en hierbij doelde ze bepaald niet op zangvogeltjes. Ook 'de' en 'het' is kennelijk lastig om uit elkaar te houden. Nederlands is blijkbaar een moeilijke taal, zowel grammaticaal als qua uitspraak. Voor de rest niets dan lof voor dit vraaggesprek. ADRIAAN DOMINICUS

UIT DE OUDE DOOS

Ook dit jaar weer zocht en vond Antoinette Goslings-Mees weer een aardige bijdrage uit een van onze Kronieken.

In nr. 6 van de kroniek van juli 1949 kwam ik een kort verhaaltje tegen dat in de "Gemengde Berichten van de Nieuwe Rotterdamsche Courant van 3 October 1866 Nr. 273 was opgenomen. Het geeft aan welk belang men er destijds aan hechte om de in dit stukje beschreven lotgevallen van Groningse Mezen met het Rotterdamse lezerspubliek te delen!

„Jl. Vrijdag heeft de heer Mees, med.doctor te Stadskanaal, het ongeluk gehad met het rijtuig, waarin hij en zijne vrouw zaten, in het pas hergraven diep te Wildervanck te storten. Daar het schoontkleed bleef vastzitten, verkeerden de doctor en zijne vrouw een oogenblik in doodsgevaar; gelukkig liet het kleed los, en kregen zij, opstaande in het rijtuig, het hoofd boven water. Een juist daarlangs varende schipper reikte toen aan Mevrouw Mees een haak toe; zij greep dien, gaf haren man de hand, en zoo werden beide op het drooge getrokken. Ook het paard en het rijtuig werden later behouden aan den wal gebracht.”

Dr. Lodewijk Adriaan Alting Mees geboren te Appingedam 3 Mei 1829 was 11 Juni 1858 gehuwd met Elsina Alida Buning, geboren te Wildervanck 5 Mei 1831. Hij was practiserend geneesheer te Stadskanaal. Aan den dood ontkomen had het echtpaar Mees nog een lang leven. Hij overleed te Stadskanaal op 12 Juni 1908 en zijn echtgenote te 's Gravenhage op 30 Januari 1913.

ant.goslings@planet.nl ■

